

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΜΕΡΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΜΕΡΕΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΜΕΡΕΣ

αστυνομικό μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

*Στη Ρέα και στις Μυστικές Εφτά
που είναι οι ηρωίδες της καθημερινότητάς μου.*

Ήταν αυτή καθαυτή η ιδέα της δολοφονίας, η οποία τόσες φορές απασχολούσε τη φαντασία μου με αυταρχική αδηφαγία. Έμοιαζε, ίσως, με την τελευταία αναλαμπή μιας φωτιάς που σβήνει, με τη στιγμιαία επιστροφή στο αρχέγονο ένστικτο ήταν –και πάλι ίσως– μια ιδιότυπη έκφραση του νόμου της κληρονομικότητας κι ήξερα ότι είχα πολλές γενιές προγόνων για τους οποίους η δολοφονία και η εκδίκηση ήταν απaráβρατη και υποχρεωτική παράδοση. Κι ο συνδυασμός έλξης και απώθησης, η σταθερή ετοιμότητα για έγκλημα, υπήρχε, ως φαίνεται, πάντα μέσα μου και φυσικά η επίγνωση αυτού του πράγματος ήταν το αντικείμενο της βαθιάς λύπης που βίωνα τώρα.

ΓΚΑΪΤΟ ΓΚΑΖΝΤΑΝΟΦ

Το φάντασμα του Αλεξάντρ Βολφ

1.

15 Ιανουαρίου 2014

Αίμα έσταζε στα γυαλιστερά μαύρα πλακάκια κάτω από το φουστάνι της. Ήταν η πρώτη φορά που το έβλεπε να τρέχει έτσι και ήταν πιο πηχτό απ' όσο μπορούσε να φανταστεί.

Δεν ήξερε τίποτα για τα φτηνά πλακάκια και την απορροφητικότητά τους. Δεν ήξερε τίποτα για το αίμα που χανόταν τόσο γρήγορα. Το χρώμα του άλλαζε κατά τη διάρκεια της σύντομης διαδρομής από τους μηρούς της στη λεκάνη και από κει στα μαύρα πλακάκια. Πρόσεξε μια μικρή λίμνη που σχηματιζόταν ανάμεσα στο δεξί της παπούτσι και το σιφόνι. Υπολόγισε ότι η λίμνη θα ήταν μεγαλύτερη αν δεν υπήρχε το σιφόνι.

Έφερε το δεξί χέρι της στο στόμα. Το χνότο της μύριζε άσχημα κι ένιωθε πως σε λίγα δευτερόλεπτα θα έχανε τις αισθήσεις της. Η ανάσα της βάρυνε. Το χέρι της παρέλυσε κι έπεσε απότομα στο κενό. Τα δάχτυλά της αιωρήθηκαν

με μερικά αντανακλαστικά τινάγματα. Δεν έλεγχε πια τα δάχτυλά της.

Ένας ζεστός πορφυρός μανδύας τύλιξε το στήθος της, την κοιλιά και τα πόδια της και ήταν πιο ζεστός απ' όσο θα μπορούσε να φανταστεί. Τ' αυτιά της βούιζαν τόσο που δεν κατάφερε να ακούσει τίποτα πέρα από τον επαναλαμβανόμενο βόμβο, συγχρονισμένο με τους γρήγορους χτύπους της καρδιάς της. Το αίμα έτρεχε στην κοιλιά της και ο άγνωστος τύπος με τα γαλάζια μάτια κόλλησε το πρόσωπό του στο δικό της προσπαθώντας να της πει κάτι. Ήταν αδύνατον να τον ακούσει, σαν να φορούσε ωτασπίδες. Ίσως να μην υπήρχε αέρα στον χώρο πια, γι' αυτό να πνιγόταν ο ήχος, γι' αυτό να βάραινε η ανάσα της. Ο νεαρός πάνω από το κεφάλι της εξακολουθούσε να ανοιγοκλείνει το στόμα του κι έμοιαζε σαν να καταπίνει τις λέξεις. Της φάνηκε αστείο αυτό, λέξεις που έμπαιναν αντί να βγαίνουν από τα χείλια του. Ήταν αστείος άραγε αυτός ο τύπος; Είχε χιούμορ παρόλο που της επιτέθηκε; Αναρωτήθηκε αν μπορούσε κάποιος να είναι αστείος και ταυτόχρονα φονιάς. Θα περιέγραφε άραγε αργότερα αυτή την ιστορία στους φίλους του ή δεν θα μάθαινε κανείς τίποτα; Θα έφευγε τρέχοντας όταν θα ξεμπέρδευε μαζί της; Θα γελούσε όταν θα περιέγραφε πώς τη στρίμωξε; Τι θα γινόταν το σώμα της όταν όλα θα τέλειωναν; Θα την έπαιρνε μαζί του;

Όλα έγιναν πολύ γρήγορα.

Έκλεισε τα μάτια της. Θυμήθηκε τη μητέρα της που καθόταν στον καναπέ του μικρού σαλονιού τους όταν την αποχαιρέτησε. Προσπάθησε να θυμηθεί τι έκανε. Έβλεπε

τηλεόραση ή μήπως χάζευε στο κινητό της; Δεν μπορούσε να φέρει μπροστά της καθαρά τη σκηνή. Ήταν οδυνηρό να σκέφτεται τη μητέρα της να κάνει βόλτες στο σκοτεινό διαμέρισμά τους, όσο το δικό της σώμα πάλευε να κρατήσει την ισορροπία του.

Προσπάθησε να σκεφτεί πώς έγιναν τα πράγματα. Πού έγινε το λάθος. Ουμήθηκε ότι όσο ανέβαινε με τον ηλεκτρικό η φωνή της εκφωνήτριας στα ακουστικά της επαναλάμβανε ότι η ζέστη θα συνεχιζόταν τις επόμενες μέρες. Ήταν Ιανουάριος, αλλά μπορούσε να κυκλοφορεί μ' ένα κοντό μαύρο φόρεμα και το ανοιξιάτικο μπουφάν της. Τα παπούτσια της που τώρα είχαν γεμίσει αίμα δεν ταίριαζαν με το υπόλοιπο ντύσιμο, αλλά ποιος νοιαζόταν; Η μητέρα της την παρότρυνε να βάλει κάτι πιο ζεστό, αλλά δεν την άκουσε. Είχε πάρει το μετρό από τον Νέο Κόσμο και στη συνέχεια το τρένο από τον σταθμό της Αττικής για να ανέβει στο εμπορικό κέντρο γνωρίζοντας ακριβώς σε ποια στάση θα κατέβαινε. Είχε κάνει την ίδια διαδρομή πολλές φορές. Ήξερε σε ποια μαγαζιά θα κοιτούσε για ευκαιρίες και από πού θα αγόραζε τα εσώρουχα που είχε ήδη σταμπάρει πριν ακόμη αρχίσουν οι εκπτώσεις. Το βαγόνι ήταν γεμάτο κόσμο και η μυρωδιά μέσα στον συρμό δεν ήταν ευχάριστη. Στριμώχτηκε σε μια γωνία δίπλα στην πόρτα, φόρεσε το ακουστικά της κι έγειρε το κεφάλι της στον ήλιο σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής. Στις στάσεις κρεμιόταν έξω από την πόρτα παίρνοντας βαθιές ανάσες.

Οι τρεις συμμαθήτριάς της έφτασαν νωρίτερα και την περίμεναν στο υπόγειο με τα στοκατζίδικα όσο αυτή, αργοπο-

ρημένη κι ευτυχισμένη, εξακολουθούσε να ακούει τη σταθερή φωνή της εκφωνήτριας που ενημέρωνε ότι οι αλκυονίδες μέρες θα συνεχίζονταν. Της άρεσε αυτή η προοπτική. Της άρεσαν οι ζεστές μέρες του Γενάρη και οι καθησυχαστικές προβλέψεις της γλυκιάς γυναικείας φωνής χάιδευαν τ' αυτιά της. Ήταν μια ωραία διαδρομή και τίποτα δεν προμήνυε ό,τι έμελλε να ακολουθήσει.

Άνοιξε στιγμιαία τα μάτια της νιώθοντας ένα δυνατό μούδιασμα στο δεξί της χέρι από τον καρπό μέχρι τον ώμο. Το αγόρι εξακολουθούσε να της μιλάει, αλλά δεν κατάφερε ν' ακούσει λέξη. Ο βόμβος στ' αυτιά της γινόταν όλο και πιο έντονος και το μόνο που κατάφερε να σκεφτεί ήταν ο καιρός. Αναρωτήθηκε πώς προέβλεπαν οι μετεωρολόγοι τη θερμοκρασία και πολύ περισσότερο πώς προέβλεπαν τον καιρό αυτά τα πουλιά που έκαναν μια ανάποδη διαδρομή για να γεννήσουν τ' αυγά τους στην καρδιά του χειμώνα, στις σχισμές κάποιων βράχων που δεν ήξερε πού ακριβώς βρίσκονταν. Ένας καθηγητής νωρίτερα στο σχολείο είχε μουρμουρίσει μια ιστορία γι' αυτά τα παράξενα πουλιά και για τ' αυγά τους. Συνειδητοποιούσε ότι δεν ήξερε ένα σωρό πράγματα. Μακάρι ν' άκουγε περισσότερα όσο ήταν στην τάξη. Τώρα δεν θα μάθαινε ποτέ για τα πουλιά και το ένιωθε πως το κορμί της έτρεμε με τρόπο που δεν έπρεπε να τρέμει αν όντως πάλευε να συνεχίσει να ζει. Ήταν μεγάλοςωμος και δυνατός ο άντρας που στεκόταν απέναντί της. Φορούσε μαύρα ρούχα κι ένα κολάρο για σκύλους που τον έκανε να μοιάζει γοητευτικός και εναλλακτικός. Της άρεσαν τα αγόρια με τα μαύρα ρούχα και τα ξανθά μαλλιά. Κι αυτός θα της

άρεσε αν δεν την στρίμωχνε στην τουαλέτα. Προσπάθησε να βρει κάποιο χαρακτηριστικό στο πρόσωπό του, κάτι στο βλέμμα του που θα μπορούσε να την υποψιάσει. Μια ρυτίδα, μια γκριμάτσα, κάτι απεχθές. Δεν βρήκε τίποτα. Ήταν όμορφος.

Το τελευταίο που αντίκρισε ήταν το ιδρωμένο πρόσωπό του πάνω από το δικό της. Τα γαλάζια μάτια του ήταν ορθάνοιχτα. Ναι, παραδεχόταν το λάθος της, έπρεπε να μιλήσει νωρίτερα στις συμμαθήτριάς της και να φύγει μαζί τους.

Τις είχε συναντήσει έξω από το υπόγειο κατάστημα με τα εσώρουχα και τις προσφορές. Οι φίλες της την περίμεναν για να κλειστούν στα δοκιμαστήρια και να αρχίσουν να προβάρουν τα εσώρουχα που θα φορούσαν στις εξόδους της τριήμερης εκδρομής της-τάξης τους. Η ίδια ζαλιζόταν και αποφάσισε να τις παρακολουθεί καθισμένη σε ένα δερμάτινο σκαμπό απέναντι από το ταμείο. Μπορούσε ν' ακούει τα χέρια τους που σκουντούσαν στα ξύλινα ψευτοχωρίσματα ανάμεσά τους, ενώ τα πνιχτά γέλια τους αναστάτωναν όλο το μαγαζί. Η ταμίας την κοιτούσε κάθε τόσο με ξινισμένη μούρη, σαν να έφταιγε αυτή για τη φασαρία που έκαναν.

Ήταν και οι τρεις τόσο χαρούμενες όταν τις συνάντησε. Σε δύο βδομάδες ήταν η εκδρομή τους. Καμιά δεν είχε ξαναπάει στη Θεσσαλονίκη. Το ήξερε πως οι φίλες της ονειρεύονταν κάποιον βορειοελλαδίτη νταγλαρά που θα τις γλυκοκοίταζε το πρώτο βράδυ, όταν θα έβγαιναν με τη συνοδεία των καθηγητών τους στο πιο γνωστό κλαμπ της πόλης. Το αλκοόλ θα απαγορευόταν, αλλά αποκλείεται να μην ξέκλεβαν μερικές γουλιές απ' τα μπουκάλια που θα

κουβαλούσαν στις τσάντες τους. Δυο βότκες κι ένα ουίσκι είχαν ήδη αγοραστεί με αιματηρές οικονομίες. Το μόνο που έλειπε ήταν τα εσώρουχα που θα τοποθετούσαν ανάμεσα στα μπουκάλια για να τα προστατεύσουν κατά τη μεταφορά τους στη βόρεια γη της ερωτικής επαγγελίας. Τα σουτιέν που θα αγόραζαν θα εξυπηρετούσαν τον διπλό σκοπό της διέγερσης και της προστασίας του πολύτιμου αλκοόλ. Η τιμή τους θεωρήθηκε λογική, προφανώς εξαιτίας αυτής της λεπτομέρειας.

Τα εσώρουχα αγοράστηκαν σε λιγότερο από ένα τέταρτο. Η ίδια δεν δοκίμασε τα δικά της. Στάθηκαν και οι τέσσερις μαζί μπροστά στο ταμείο και τότε τις πλησίασε το αγόρι. Εμφανίστηκε από το πουθενά. Η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Στεκόταν τόσο κοντά της που μπορούσε να διακρίνει καθαρά τη μυρωδιά του. Ήταν σοβαρός κι έκανε γρήγορα πράξεις. Υπολόγισε ότι η έκπτωση έπρεπε να είναι μεγαλύτερη της αναγραφόμενης στα ράφια. Είχε δίκιο και η ταμιάς αναγκάστηκε να το παραδεχτεί. Δέκα ευρώ λιγότερα που μπήκαν στο ταμείο ήταν ικανός λόγος για να μορφάσει την ήδη ξινισμένη μούρη της. Είχε κάτι διασκεδαστικό η δυσαρέσκειά της. Ήταν μια μικρή νίκη. Όσο ασήμαντος κι αν είναι ο εχθρός, η νίκη είναι πάντα νίκη. Όταν απομακρύνθηκαν από το κατάστημα το αγόρι δεν τις ακολούθησε. Κοντοστάθηκε στη γυάλινη πόρτα της εξόδου του καταστήματος κοιτάζοντας τις δαχτυλιές που άφησαν στο τζάμι, καθώς έκλεισαν αδέξια την πόρτα πίσω τους. Μετά δεν τον ξαναείδε.

Πέρασε δέκα λεπτά άσκοπης περιπλάνησης στο εμπορικό

κέντρο παρέα με τις συμμαθήτριάς της. Ήταν σίγουρη ότι θα τις ακολουθούσε, αλλά δεν κατάφερε να τον εντοπίσει. Κάθε τόσο κοίταζε γύρω της για να τον δει, όσο οι φίλες της διασκέδαζαν με χαζά ανέκδοτα. Την έπιασε ταχυκαρδία. Τα πολύχρωμα φώτα στριφογύρισαν πάνω από το κεφάλι της. Ζαλίστηκε. Οι αντανακλάσεις στα γυαλιστερά μάρμαρα σχημάτισαν μια φωτεινή λίμνη. Το έδαφος κάτω από τα πόδια της έπαψε να είναι σταθερό. Η καρδιά της χτύπησε πιο δυνατά. Ένωσε αδύναμη. Για μια στιγμή νόμισε ότι θα λιποθυμούσε και θα βυθιζόταν στη μαρμαρίνη λίμνη που απλωνόταν μπροστά της. Έσφιξε τις παλάμες της και συνέχισε να περπατά. Το έδαφος εξακολούθησε να είναι ρευστό για αρκετή ώρα, αλλά δεν έχασε τις αισθήσεις της ούτε μίλησε. Οι παλάμες της ίδρωναν, ενώ ήταν παγωμένες.

Θα μπορούσε να έχει μιλήσει στις φίλες της για όσα είδε νωρίτερα, αλλά δεν το έκανε. Ίσως γιατί δεν ήθελε να τις αναστατώσει. Ήταν χαρούμενες. Αν άνοιγε το στόμα της ήταν βέβαιο ότι θα έμπαιναν σε μπελάδες. Όχι, δεν είχε καμία όρεξη να τις μπλέξει σε αυτή την ιστορία. Ίσως θα έπρεπε απλώς να κρατήσει το στόμα της κλειστό και να φύγει από το εμπορικό κέντρο μαζί τους. Ίσως αυτή να ήταν η λύση, αλλά δεν κατάφερε να σκεφτεί καθαρά.

Αποφάσισε να μην τις ακολουθήσει λέγοντας ότι ήθελε να αγοράσει κάποιο βιβλίο για την εκδρομή. Τους φάνηκε τρελή η ιδέα της, λες και θα υπήρχε χρόνος για διάβασμα στη Θεσσαλονίκη, το ήξεραν καλά ότι δεν επρόκειτο να υπάρξει. Οι ενστάσεις τους έπεσαν στο κενό. Την αποχαιρέτησαν μурμουρίζοντας έξω από το βιβλιοπωλείο του υπογείου.

Ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπαν.

Άνοιξε ξανά τα μάτια της όταν συνειδητοποίησε ότι έπεφτε. Μια μεγάλη κόκκινη μουντζούρα σχηματίστηκε στον τοίχο δίπλα της, καθώς τα πόδια της λύγισαν ανεξέλεγκτα. Το βάρος της χάθηκε. Το αίμα εξακολουθούσε να είναι ζεστό και έμοιαζε να μαζεύεται στο σιφόνι στη γωνία, σαν να το ρουφούσε κάποια αθόρυβη σκούπα αίματος. Αναρωτήθηκε αν υπήρχε από κάτω κάποιο δοχείο που γέμιζε για μελλοντική χρήση. Μάλλον είχε έρθει η στιγμή να παραδεχτεί το λάθος της όπως η ξινισμένη μούρη στο ταμείο. Η κατάσταση φώναζε ή τώρα ή ποτέ. Ναι, είχε κάνει λάθος. Δεν έπρεπε να μείνει μόνη της στο εμπορικό κέντρο. Έπρεπε να μιλήσει για όσα είχε δει νωρίτερα ή να φύγει μαζί με τις συμμαθήτριάς της.

Παραιτήθηκε.

Η παραίτηση ήταν το τελευταίο όπλο που είχε στα χέρια της, ώστε να μην υποφέρει άλλο.

Ήθελε να τον ρωτήσει αν γνώριζε κάτι για τα πουλιά, το μόνο που την ενδιέφερε πλέον, αφού το ήξερε ότι θα πέθαινε κι ότι όλες οι άλλες ερωτήσεις δεν είχαν κανένα νόημα. Δεν ήταν σίγουρη αν πρόφτασε να πει τις δύο μαγικές λέξεις, αλκνονίδες μέρες, αλλά δεν πήρε απάντηση.

Το μόνο βέβαιο ήταν ότι δεν θα άκουγε τίποτα πια και ο καιρός τις επόμενες μέρες δεν θα είχε καμία σημασία γι' αυτήν.